

BIẾN CỐ TRƯỜNG BẠCH SƠN

Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ đều tình nguyện đi theo Âu Dương Bát Không để phụng dưỡng.

Trên đường đi, với tánh tình quái gở của mình, Tiểu Tà đã gây nên bao nhiêu chuyện nực cười khiến Âu Dương Bát Phong phải lắc đầu ngán ngẩm: Tiểu Tà đúng là Tiểu Tà.

Khi đến Thái Nguyên Thành, Tiểu Tà chẳng nề nang gì, đi chọc ghẹo các ái nữ và phi nữ của Siêu vương gia, nhưng sau đó Tiểu Tà lại kết bạn cùng tiểu vương gia, Tiểu Thất được tiểu vương gia giữ lại để cùng tập luyện công phu “Ngọc Quan Âm”. Tiểu Tà và những người còn lại tiếp tục lên đường cùng Âu Dương Bát Không, để lại bao kỷ niệm đẹp nơi thành Thái Nguyên.

Còn cách Trường Bạch Sơn khoảng ba ngày đường thì Âu Dương Bát Không đột nhiên rời rộng khoảng cách giữa mình với bọn người của Tiểu Tà và giấy lát đã mất hút sau dãy núi con.

Tiểu Linh quay sang Tiểu Tà:

– Tại sao Âu Dương tiên sinh không đợi chúng ta mà lại cố ý đi nhanh như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Có lẽ lão đầu ta có một dụng ý nào đó.

Thực vậy, Âu Dương Bát Không vừa rời khỏi Linh Phong tự đã phát hiện một biến cố.

Về phía chân núi xa, có hai bóng đen đang đuổi theo một hắc y sát thủ bịt mặt. Tên hắc y sát thủ này thân pháp rất nhanh nhẹn, khinh công tuyệt đỉnh, chứng tỏ võ công không phải tầm thường. Hai bóng đen đuổi theo phía sau bản lĩnh cũng không kém.

Nếu không có một nhãn quang tinh vi thì không thể nào phát hiện được cuộc truy đuổi này.

Âu Dương Bát Không cau mày nghĩ thầm:

– Ba tên này đều là thuộc hạ của Thần Võ Môn, tại sao chúng lại truy sát nhau? Chẳng lẽ bên trong còn có điều gì bí ẩn nữa sao?

Nghĩ vậy, Âu Dương Bát Không liền tăng cước bộ, đuổi theo.

Chỉ trong loáng mắt, ông đã đuổi kịp.

Vừa đến gần, ông đã nghe một tên Hắc y hét to, nói với tên hắc y sát thủ bịt

mặt:

– Phản đồ! Hãy giao nạp cây “Hắc Huyết Thần Trâm” ra mau! Người tưởng môn chủ Thần Võ Môn tự sát là Thần Võ Môn chúng ta tan rã hay sao?

Tên hắc y sát thủ bịt mặt run giọng nói:

– Thiếu môn chủ! Thuộc hạ không có ý tạo phản.

Âu Dương Bát Không nghe thấy thất kinh, nghĩ thầm:

– “Hắc Huyết Thần Trâm tại sao có trên mình của bọn thuộc hạ Thần Võ Môn? Thì ra con trai của Độ Vĩnh Thiên là Độ Phi đã thay thế môn chủ, đứng ra củng cố lực lượng để đối phó với giang hồ võ lâm. Như vậy công việc ngày nay của ta chưa phải là đã yên ổn rồi”.

Trong lúc Âu Dương Bát Không đang suy nghĩ thì tên hắc y sát thủ bịt mặt đã hét lên, vung tay một cái, hai luồng hào quang phóng ra.

Rõ ràng hắn đã sử dụng “Hắc Huyết Thần Trâm” để sát hại đồng bọn.

Hai tên áo đen chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã nằm xuống đất, bất động. Trong lúc đó, tên hắc y sát thủ vội vã phóng mình chạy vào rừng sâu mất dạng.

Âu Dương Bát Không vội chạy đến, thấy hai tên áo đen đã tắt thở, rõ ràng là bị trúng kim độc.

Sờ vào mình hai nạn nhân, Âu Dương Bát Không tìm thấy hai cây “Hắc Huyết Thần Trâm”, ngoài ra không có thêm một chút dấu vết gì nữa cả.

Xem kỹ hai cây “Hắc Huyết Thần Trâm”, Âu Dương Bát Không kinh ngạc, nghĩ thầm:

– “Đây là loại “Hắc Huyết Thần Trâm” nơi Phiêu Hoa cung. Tại sao lại lọt vào tay bọn thuộc hạ Thần Võ Môn?”

Âu Dương Bát Không chưa tìm ra được câu giải đáp thì bọn Tiểu Tà đã chạy đến.

Tất cả đều cung kính cuối đầu nói:

– Chúng con xin theo tiền bối trở về để hầu hạ.

Âu Dương Bát Không nhìn Tiểu Tà, dứt khoát:

– Tiểu Tà, người nên đưa họ trở về Phiêu Hoa Cung để điều tra nguyên nhân “Hắc huyết thần trâm” lại bị lọt ra ngoài giang hồ. Điều này rất quan trọng. Hiện nay giang hồ vẫn chưa yên, sẽ còn rất nhiều biến cố. Con trai của Độ Vĩnh Thiên đã đứng lên củng cố thế lực của Thần Võ Môn.

Tiểu Tà tha thiết:

– Ông nội, hãy trở lại Trường Bạch Sơn trước rồi sau sẽ tính!

Âu Dương Bát Không lắc đầu:

– Ta không thể đến Phiêu Hoa Cung, con thay thế ta khám phá chuyện này thì tiện hơn.

Dứt lời, Âu Dương Bát Không trao cho Tiểu Tà hai cây “Hắc huyết thần châm” vừa lấy được trên người của hai tên hắc y, rồi lắc mình một cái đã đi mất.

Tiểu Tà gọi theo:

– Lão đầu tử! Ông nội, ông đi đâu vậy?

Tiếng kêu của Tiểu Tà vang cả núi rừng, nhưng Âu Dương Bát Không đã không còn thấy đâu nữa.

A Tam lên tiếng:

– Tiểu Tà bang chủ, Âu Dương lão tiên bối làm như vậy chắc là đã có ý định rồi. Chúng ta hãy đến Phiêu Hoa Cung theo lời dạy của Âu Dương lão tiên bối thì tốt hơn.

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cùng một ý kiến khuyên Tiểu Tà hãy đến Phiêu Hoa Cung.

Tiểu Tà nói:

– Không phải ta sợ nguy hiểm, mà ta đang thắc mắc tại sao lão đầu này lại cố ý lánh mặt, không chịu trở về Phiêu Hoa Cung, chẳng lẽ bên trong còn có điều gì bí ẩn nữa sao?

A Tứ cười:

– Tự chúng ta đi khám phá những điều bí ẩn đó có phải là thú vị không?

Tiểu Linh xen lời:

– Tiểu Tà! Anh còn nhớ những cô gái trước kia anh đã gặp và nghi ngờ họ là người của Trường Bạch Sơn không?

Tiểu Tà hỏi:

– Em muốn nhắc đến các cô Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh?

Tiểu Linh gật đầu:

– Đúng vậy, những cô gái đó trước kia đã cứu mạng anh mà.

Tiểu Tà chép miệng:

– Nhưng tung tích của họ vẫn còn lơ mờ lẩn, chưa chắc đã là người của Trường Bạch Sơn

A Tam nói:

– Nếu không phải là người của Trường Bạch Sơn thì tất nhiên phải là người của Phiêu Hoa Cung, vì Phiêu Hoa Cung thuộc vùng Trường Bạch Sơn mà

A Tứ nói:

– Phải rồi, nếu Phiêu Hoa Cung nằm trong vùng Trường Bạch Sơn thì chúng

ta đi Phiêu Hoa Cung cũng là đi Trường Bạch Sơn, rất thuận lợi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Lão đầu bảo chúng ta đến Phiêu Hoa Cung chắc là có điều quan trọng, chúng ta cứ đến đó xem sao.

Đoàn người của Tiểu Tà vừa đùa cột vừa hướng về phía Trường Bạch Sơn tiến bước.

o O o

Trường Bạch Sơn, đúng với tên gọi tự ngàn xưa, là một vùng núi cao mây trắng phủ đầy, người ta vào Trường Bạch Sơn như đi trong mây, cách xa nhau vài ba trượng chỉ còn thấy lơ mờ.

Tuy nhiên, nơi đây có đầy hang hốc, đá dựng chập chùng, bao quanh một vùng thung lũng rất rộng như một trường thành. Đúng là một cảnh thiên nhiên hùng vĩ. Những ngọn suối ngoằn ngoèo từ trên núi đổ xuống chảy vào thung lũng như những giải lụa bạch, tiếng nước chảy phát ra không gian như tiếng nhạc mơ hồ.

Trường Bạch Sơn! Cảnh núi non tươi đẹp này đã trải qua biết bao nhiêu chứng tích của võ lâm giang hồ để lại.

Đặc biệt là nơi dãy núi phía Tây Trường Bạch Sơn xuất hiện một đôi hoa bốn mùa khoe hương sắc.

Nói là một đôi hoa nhưng kỳ thực là một vùng núi liên tiếp tạo thành một rừng hoa thiên nhiên rực rỡ, nổi bậc lên trong màn mây trắng.

Nơi đây chính là Phiêu Hoa Cung, cái tên được tạo ra từ cảnh sắc thiên nhiên.

Phiêu Hoa Cung!

Ngoài rừng hoa bát ngát, còn có một kiến trúc rất hài hòa chen lẫn với cảnh trí thiên nhiên. Những mái ngói như lồng vào sắc hoa, từ xa nhìn thấy ai cũng tưởng những ngôi nhà nơi đó làm bằng hoa tươi.

Cảnh trí nơi này rất thích hợp với tâm tư nữ giới, nên Tiểu Linh vừa trông thấy đã reo to:

– Tiểu Tà! Vùng núi đẹp này chắc là Phiêu Hoa Cung rồi.

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, nếu nói đến cảnh hùng vĩ của núi non thì hồ Một Tháp có vẻ hùng tráng hơn, nhưng nói về cái đẹp thiên nhiên thì Trường Bạch Sơn và Phiêu Hoa Cung có một vẻ đẹp kỳ bí lạ thường.

A Tam, A Tứ đều nói:

– Em là người quen sống với núi rừng mà cũng chưa từng thấy cảnh đẹp như vậy. Chúng ta trước khi vào Phiêu Hoa Cung hãy dạo một vòng để thưởng thức

bầu trời đầy kỳ hoa dị thảo này nhé.

Tiểu Tinh đồng tình, vỗ tay nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Ý kiến của A Tam, A Tứ rất đúng. Rừng hoa thiên nhiên đẹp thế này nếu không dạo chơi thì rất uổng

Tiểu Tà nói:

– Phải có cái gì ăn cho no bụng rồi đi dạo chơi cảnh đẹp mới thấy thú vị.

Tiểu Linh nói:

– Chuyện đó thì không lo, mỗi người chúng ta đều có dự trữ một số bánh bao trong người, có thể dùng làm bữa ăn trưa được.

Tiểu Tà cười:

– Nếu vậy thì tốt rồi. Chúng ta chưa cần đột nhập Phiêu Hoa Cung, cứ tự do dạo chơi cho thỏa thích đã.

Với bản tính trẻ con, tất cả đều phóng mình vào các cụm núi hoa

Hoa nào cũng đẹp, cây lớn, cây nhỏ, cây cao, cây thấp đều trở hoa...

A Tam, A Tứ thích quá, bể hoa cắm đầy người như một cây hoa muôn màu, biết đi.

Nhưng được một lúc thì ai nấy cũng mặt mày xây xẩm, không còn biết đường đi nước bước sao nữa, chạy tới chạy lui một hồi vẫn trở lại chỗ cũ.

Tiểu Linh có chút hiểu biết về trận đồ nên thất kinh la lớn:

– Tiểu Tà, chúng ta rơi vào trận đồ mất rồi.

Tiểu Tà tức giận:

– Chẳng lẽ Phiêu Hoa Cung cố tình hãm hại chúng ta? Nếu đúng như vậy thì ta sẽ phá nát Phiêu Hoa Cung, không chừa một cây hoa cọng cỏ.

A Tam nói:

– Tại chúng ta ham chơi nên mới lạc vài trận đồ, làm sao trách Phiêu Hoa Cung được?

A Tứ rầu rĩ:

– Nếu không có cách nào thoát khỏi đồi hoa này thì có mà chết đói cả lũ.

Tiểu Tà vội trấn an:

– Đừng lo, ta phải đi tìm lão Cung chủ khiển trách mới được. Mọi người cứ ngồi đây, chờ ta một chút nhé!

Nói vừa xong, Tiểu Tà đã vận khí, dùng “Linh Không Hư Độ” bay vọt lên cao, nhắm hướng đại sảnh Phiêu Hoa Cung đáp xuống.

Trước cửa đại sảnh Phiêu Hoa Cung có ba cô gái, trong đó Tiểu Tà nhận ra

được Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tà hét to:

– Các người to gan thật, dám dùng trận đồ nhốt anh em ta lại!

Tiểu Vũ nhận ra Tiểu Tà, mừng rỡ nói:

– Dương thiếu hiệp! Đến Phiêu Hoa Cung có việc gì vậy? Tại sao không vào yết kiến Cung chủ mà lại đi phá phách núi hoa?

Tiểu Tà con giận:

– Các người không ra đón tiếp bốn bang chủ, thật đáng tội! Ta phải trừng trị trước rồi mới nói chuyện sau.

Vừa nói vừa xông tới phát chưởng đánh thẳng vào Tiểu Vũ.

Tiểu Tinh Tinh đứng bên cạnh hỏi nhỏ:

– Tiểu Cung chúa! Có cần báo với lão nương không?

Tiểu Vũ dùng thân pháp tránh né hai luồng chưởng của Tiểu Tà, nói:

– Không cần! Người đến hoa trận thả đồng bọn của hấn ra! Bốn cô nương phải dạy cho tên tiểu quỷ này một bài học mới được.

Tiểu Tà nghe nói càng tức giận, liền tiếp xuất chiêu công vào Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ thân pháp rất lanh lẹ khiến cho Tiểu Tà không cách nào công nổi.

Loáng mắt, hai người đã trao đổi đến hai mươi chiêu.

Giữa lúc đó, từ xa, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cũng vừa chạy đến.

Tiểu Vũ biết những người này là do Tiểu Tinh Tinh vừa dẫn ra khỏi hoa trận, nên nói:

– Dù các người có hợp công, bốn cô nương cũng không sợ.

Tiểu Tà huênh hoang:

– Chỉ một mình ta cũng đủ sức trừng phạt các người rồi, cần gì phải hợp công?

Tiểu Linh xoa dịu:

– Thôi đi Tiểu Tà! Tiểu Vũ không biết chúng ta đến đây. Hơn nữa chúng ta đã tự ý đi dạo núi hoa mà không báo trước, có lẽ chúng ta đã làm trái quy luật của Phiêu Hoa Cung, không nên trách Tiểu Vũ.

Tiểu Tà chưa hết giận, vùng vằng bước thẳng vào đại sảnh, ngồi lên một chiếc ghế, vung tay nói to như một vị chưởng môn ra lệnh thuộc hạ:

– Người đâu!

A tam, A Tứ cùng xông vào một lượt, nói:

– Chúng tôi có mặt!

Tiểu Linh và Tiểu Vũ nhìn nhau đầy ngạc nhiên, không hiểu Tiểu Tà muốn

bày trò gì.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Anh...

Tiểu Tà cười hì hì, nói:

– A Tam, A Tứ! Các người đều có mang theo bánh bao. Có thể phân phát cho mọi người được rồi đấy.

A Tam, A Tứ như đã hiểu ý Tiểu Tà, lấy bánh ra cầm sẵn nơi tay.

Tiểu Vũ cảm giác lạ lùng, nói:

– Tiểu Tà, anh định làm gì vậy?

Tiểu Linh đầy kinh nghiệm, ngược nhìn Tiểu Tà, mỉm cười:

– Thì ra sắp sửa có một trò đùa!

Tiểu Tà bỗng phát tay đập vào thành ghế hét to:

– Hình phạt!

Tiếng nói uy phong như một vị quan tòa đang truyền lệnh.

Tức thì A Tam, A Tứ chạy đến nhét bánh vào miệng các cô gái.

Tiểu Linh, Tiểu Vũ hoảng hốt la lên, bỏ chạy ra ngoài. Còn lại hai cô gái là Tiểu Tinh Tinh và Tiểu Đan không kịp xoay trở bị A Tam, A Tứ nhét bánh bao đầy miệng, la không ra tiếng.

Tiểu Tà khoái chí cười lớn:

– Không được để Tiểu Linh và Tiểu Vũ thoát khỏi hình phạt!

A Tam, A Tứ lập tức chạy theo Tiểu Linh và Tiểu Vũ, bắt mỗi người phải ngậm một cái bánh bao.

Tiểu Tà nhìn thấy cười đến chảy nước mắt.

Giữa lúc đó bên trong có tiếng nói vang ra:

– Tiểu Vũ, có chuyện gì xảy ra vậy?

Giọng nói này làm cho Tiểu Tà thoáng giật mình, biết có người đến, vội bảo A Tam, A Tứ:

– Mau lấy bánh bao ra!

A Tam, A Tứ vâng lời, lấy bánh bao đem đến. Nhưng Tiểu Linh đã hốt hoảng nói:

– Tiểu Tà ơi, không thể tiếp tục trò đùa này được!

Tiểu Tà đang hứng thú thì bị Tiểu Linh cản trở liền nổi giận hét:

– Cứ tiếp tục!

A Tam, A Tứ chạy đến kéo tay Tiểu Tà, nói:

– Tiểu Tà bang chủ, lệnh này không thi hành được đâu, khó lắm.

Tiểu Tà dứt khoát:

– Bất cứ là ai, đã đến đây thì cũng phải bị nhét bánh bao vào miệng.

Vừa nói Tiểu Tà vừa giật cái bánh bao trên tay A Tứ. Nhưng vừa nhảy xuống đất thì Tiểu Tà đã thất kinh hồn vía. Vì người mới đến là Phiêu Hoa Cung chủ, thân mẫu của Tiểu Vũ.

Bà mặc y phục trắng, tóc bới cao, dáng đi rất thư thái ung dung. Bà còn rất đẹp, đẹp hơn cả nàng Tiểu Vũ, nét đẹp đoan trang đến nỗi trên cõi trần này ít người dám xâm phạm đến.

Tiểu Tà kinh ngạc đến ngơ ngác:

– Tại sao trên cõi trần này lại có một bà già đẹp đến thế nhỉ? Tại sao bà già này lại xuất hiện ngay trong giờ phút ta đang chơi trò độc đáo? Bây giờ biết phải làm sao đây?

Tiểu Tà bí xị như một đứa ăn trộm kẹo bị bắt quả tang, hai tay cầm hai cái bánh bao đưa lên đưa xuống, miệng nói:

– Lão nương ơi! Tôi định đem bánh đến cho bà, xin mời bà hãy nhận cho.

Tiểu Tà phản ứng lạnh lẽo đến nỗi mọi người ai nấy đều bùm miệng cười thầm.

Bà lão là Kiều phu nhân Cung chủ Phiêu Hoa Cung, tánh tình nhân hậu, thấy thái độ và vẻ mặt của Tiểu Tà cũng không nhin cười được, ngỡ là Tiểu Vũ và Tiểu Tà có xung đột nên nói:

– Cảm ơn cái bánh bao của tiểu công tử, chẳng hay tiểu công tử có bị thương tích gì không?

Tiểu Đan có ý muốn trả thù nên chen vào nói:

– Lão phu nhân, vừa rồi...

Tiểu Tà không để cho Tiểu Đan nói hết vội chặn lại, thưa:

– Lão phu nhân! Chúng tôi không có ai bị thương tích gì cả. Chỉ có mấy cô gái trong Phiêu Hoa Cung cướp giật bánh bao của chúng tôi. Lão phu nhân xem đó! Trong miệng mỗi cô vẫn còn ngậm một cái bánh.

Tiểu Tinh Tinh tức giận, toan tìm lời giải oan, nhưng bà lão đã khoát tay:

– Ta biết tánh các ngươi rồi. Đừng nói nữa, hồi nãy các ngươi đánh trọng thương người ta thì bây giờ phải xin lỗi

Tiểu Tinh Tinh vội vàng đình chính:

– Thưa phu nhân! Không phải vậy, chính là hấn... là hấn...

Kiều phu nhân an ủi:

– Tiểu Tinh Tinh! Nếu đã lỡ làm người ta bị thương rồi thì phải đến xin lỗi ngay! Lần sau không được hành hung như vậy nữa nghe chưa?

Tiểu Tinh Tinh thấy không thể biện minh được nữa nên đành tuân lệnh lão nương, nói:

– Thưa vâng!

Rồi lập tức đến trước mặt Tiểu Tà, cúi mình xin lỗi:

– Xin Dương công tử hãy tha thứ cho!

Tiểu Tà cười:

– Lần sau ít nói đi một chút thì tốt hơn đấy nhé! Biết không? Thôi trở về chỗ cũ đi!

Tiểu Tinh Tinh háy Tiểu Tà một cái, nói:

– Vâng! Cảm ơn Dương công tử!

Tiểu Tinh Tinh ngậm đắng nuốt cay trở về chỗ cũ, đứng một bên Tiểu Vũ.

A Tam, A Tứ khoái chí cười lớn:

– Thật lý thú! Lý thú!

Tiểu Tà cũng cười nói:

– Thưa lão phu nhân, vết thương của văn bối là do văn bối gây nên, xin đừng trách Tiểu Tinh Tinh! Thật ra văn bối là người cùng môn phái với lão phu nhân đây.

Kiều phu nhân không hiểu gì cả, hỏi:

– Sao? Tiểu công tử! Người nói người cùng môn phái với bốn cung?

Tiểu Tà gật đầu:

– Đúng vậy, văn bối là môn đệ của Âu Dương Bát Không đại hiệp, lại là đức phu quân của lão phu nhân. Tóm lại chúng ta là người cùng một phe phái, lẽ ra văn bối phải gọi lão phu nhân là lão nương tử mới đúng. Ha.. ha..!

Kiều phu nhân nghe nói đến Âu Dương Bát Không, trong lòng xót xa, hỏi:

– Sao, ông ta có mạnh khỏe không?

Tiểu Tà nói:

– Lão nương tử hãy an tâm! Không bao lâu nữa ông ta sẽ trở về. Gần mười năm ông ta sống với văn bối nơi hồ Một Tháp, tuy mạnh khỏe nhưng cũng có lúc bị cạo đầu, Ha.. ha..!

Tiểu Tà nhớ lại chuyện cũ mà không thể nhin cười được.

Kiều phu nhân lẩm bẩm:

– Mới đây mà đã mười mấy năm rồi, Tiểu Vũ từ khi lọt lòng đến nay chưa

thấy được mặt cha, Ôi...!

Tiểu Vũ vội đỡ Kiều phu nhân, nói:

– Mẹ, cha con sắp về rồi. Mẹ đừng bận tâm nữa! Mẹ hãy về phòng nghỉ đi! Mẹ hãy về phòng nghỉ đi! con có thể tiếp Tiểu Tà được mà.

Kiều phu nhân nói:

– Được rồi, ta cho các người ở lại đây chơi với nhau, nhưng đừng có gây xích mích kéo ta không an tâm!

Tiểu Vũ nói:

– Xin mẹ đừng lo! Con đã lớn rồi. Không ai có thể ăn hiếp con được.

Tiểu Tà xen vào:

– Lão nương cứ an tâm, vẫn bồi không bao giờ làm mất lòng Vũ cô nương đâu.

Kiều phu nhân liền nói:

– Tiểu công tử! Ta cảm ơn con mười năm nay đã thay ta chăm sóc cho Âu Dương tiên sinh, nếu không chỉ có một mình ông ấy ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy chắc cực khổ lắm.

Tiểu Tà nói:

– Lão nương tử! Chút ân nghĩa ấy có gì đáng bận tâm? Lần trước con nhờ “Linh chi thần dược” của bà cứu sống, con vẫn chưa có dịp đền đáp mà.

Kiều phu nhân nghe nói cảm thấy trong lòng thanh thản ít nhiều, triều mến nhìn Tiểu Tà:

– Tiểu công tử! Âu Dương tiên sinh thật có phước mới có được một người đệ tử như người, thật thỏa mãn rồi!

Tiểu Vũ nghe mẹ vui vẻ như vậy cũng vui theo, xen vào nói:

– Mẹ! Con người anh ấy rất tốt! Vừa trông thấy mẹ đã vội đem bánh bao ra tặng. Chỉ có anh ấy mới tốt được như vậy.

Tiểu Vũ có ý muốn nói Tiểu Tà đã dự tính nhét bánh bao vào miệng mẹ để làm trò đùa, nhưng không dám nói rõ ra.

Kiều phu nhân không hiểu nên nhẹ nhàng căn dặn:

– Dương công tử đã có lòng như vậy các con nên tiếp đãi chu đáo nhé!

Tiểu Vũ ngoan ngoãn:

– Xin mẹ an tâm! Con sẽ cố gắng tiếp đãi “người khách quý” này.

Tiểu Tà đứng dậy chỉ từng người một trong “gia đình Thông Thực” giới thiệu:

– Lão nương tử! Đây là Tiểu Linh, A Tam, A Tứ, đều là bạn thân của văn bối.

Lão phu nhân cười đôn hậu

– Các con có khỏe không?

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ đồng thanh đáp:

– Chúng con đều khỏe ạ!

Kiều phu nhân gật đầu hài lòng:

– Các con ngoan lắm, ta sẽ vào bếp nấu thức ăn đãi các con.

Tiểu Vũ mừng rỡ nói:

– Mẹ ơi! Con thích mẹ nấu món chè yến.

Tiểu Tà cười:

– Tôi thích món “Ô quy cầu” thơm thơm ngon ngon hơn. Hí.. hí..

Tiểu Linh kéo áo Tiểu Tà, nhắc nhở:

– Đứng đắn một chút có được không?

Kiều phu nhân ngạc nhiên hỏi:

– “Ô quy cầu” thơm thơm là món gì vậy? Ta chưa nghe đến tên này bao giờ.

Tiểu Tà khoái chí khoe:

– Đó là món ăn do ông nhà ta sáng chế ra. Đợi khi ông nhà ta trở về đây bà sẽ hỏi cách nấu như thế nào. Ngon lắm đấy!

Kiều phu nhân cười dễ dãi:

– Được! Ta sẽ học cách chế biến, các con hãy chơi với nhau. Bây giờ ta phải vào bếp.

Kiều phu nhân nhẹ nhàng rào bước. Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh điu bà vào trong.

Tiểu Tà nói:

– Xin tạm biệt lão nương tử!

Đợi Kiều phu nhân đi khuất, Tiểu Tà mới quay qua Tiểu Linh:

– Hú hồn, chúng ta vừa thoát được một trò chơi phù thủy.

Tiểu Tà thở dài một tiếng, ngả mình vào chiếc ghế, mệt mỏi như mấy ngày không được ngủ vậy.

Tiểu Vũ trở lại, trông thấy liền hỏi:

– Tiểu Tà! Sao anh có vẻ mệt nhọc quá vậy?

Tiểu Tà khoa tay:

– Mẹ em là một con thiên nga ngớ ngẩn. Quá ngớ ngẩn! Nhưng lại có một bức tranh tuyệt sắc của thiên nhiên. Ta gặp bà ấy, thở cũng không dám thở mạnh nữa, thật khổ làm sao!

A Tam le lưỡi:

– Tôi còn tẻ hơn nữa, ngay cả hơi thở cũng nín luôn.

Tiểu Linh cười:

– Có như vậy Tiểu Tà mới giống người một chút, nếu không thật chẳng biết hậu quả sẽ tới đâu.

Tiểu Tà bây giờ mới cảm giác được cái uy phong của lão phu nhân, cười nói:

– Đến bây giờ ta mới hiểu tại sao lão đầu lại bỏ ra đi. Thì ra ông ấy cũng giống như ta, không thể nhịn được và cách tốt nhất có thể làm được là trốn đi nơi khác.

Tiểu Tinh Tinh háy mắt nhìn Tiểu Tà, nói:

– Tên anh đúng là Tiểu Tà, thật không sai! Anh đã nhét bánh bao vào miệng còn bắt em phải xin lỗi. Thật đáng để!

Tiểu Tà cười híp mắt, dọa:

– Ê! Tiểu Tinh Tinh! Chuyện chúng mình làm trò đùa không nên để người lớn biết. Tại sao em muốn nói toạc ra? Có muốn anh cho em thêm một cái bánh bao nữa không?

Nói xong, Tiểu Tà giật cái bánh bao trong tay A Tam thả qua Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tinh Tinh năn nỉ:

– Tiểu Tà! Em không thể ăn được nữa. Anh đừng bắt buộc em được không?

Tiểu Tà dễ dãi:

– Được! Đợi lúc đói sẽ ăn cũng được. Hi... hi..! Suýt tý nữa ta đã nhét bánh bao vào miệng Kiều phu nhân rồi. Nếu ta lỡ làm như vậy không biết hậu quả sẽ ra sao? Hi... hi..!

Mọi người tưởng tượng cảnh lão phu nhân bị Tiểu Tà nhét bánh vào miệng mà cười nôn cả ruột.

Đợi cho dứt trận cười Tiểu Vũ mới lên tiếng nói:

– Thôi! Để ta đưa các người đến chỗ nghỉ ngơi trước rồi sẽ đi xem những nơi khác sau.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy cũng tốt! Nơi này có lắm kỳ thú, muốn thưởng thức phải có đủ sức khỏe và thời gian.

Tiểu Vũ vội vã đi trước, dẫn đoàn người của Tiểu Tà đến một ngôi nhà gác sau vườn, dọn dẹp chút đỉnh cho gọn gàng, sạch sẽ.

Nằm trong khu vườn phía sau đại sảnh, ngôi nhà gác có kiến trúc rất đẹp đẽ,

cách sắp đặt rất hài hòa.

Trước mặt ngôi nhà gác có một cái tháp thủy tinh, màu trắng rất uy nghiêm. Đây chính là nơi ở của lão phu nhân. Trên nóc tháp có đề ba chữ: Quan Nguyệt lầu.

Còn tòa nhà nhỏ cách đó không xa, được gọi là Yên Vũ Giang, chỗ ở của Tiểu Vũ.

Bọn Tiểu Tà được đưa vào một cái lầu màu xanh lam, gọi là Mê Tinh lầu.

Tiểu Tà tuy ít học nhưng cũng đọc được một chữ Mê, cảm thấy rất thích thú, mỉm cười nói:

– Tốt rồi! Ta vào đây chỉ để say mê thì còn nơi nào thích thú hơn cái lầu Mê này nữa?

Thật vậy, vẻ đẹp nơi Mê Tinh lầu dễ làm say lòng khách, tất cả đều Khang trang.

Đêm hôm ấy, Tiểu Vũ dạo đàn nơi tiểu trúc để tiếp khách.

Tiệc rượu chiều dài đến canh ba vẫn chưa dứt. Tiểu Tà đã chuenh choáng hơi men, cười nói luôn miệng:

– Hỡi các người! Các người có bao giờ nghĩ rằng một người như ta chưa từng đọc sách lần nào mà lại biết ngâm thơ không?

Tiểu Linh cười châm chọc, trêu tức:

– Tiểu Tà! Anh không còn nhớ trước kia khi ở Hàn Linh phạn anh cứ lảm bảm ngâm mấy câu thơ chẳng hay ho gì cả sao? Bây giờ nếu có hứng thú thì thử ngâm vài câu xem có gì hơn không?

A Tam cười:

– Thật em không ngờ Tiểu Tà bang chủ lại có thể hứng thú ngâm thơ trong lúc đang uống rượu. Nghe nói trước kia chỉ có một người vừa uống rượu vừa ngâm thơ là Lý Bạch. Mà Lý Bạch thì uống “Đường mai quế”, còn Tiểu Tà thì uống “Mai quế lộ”, làm gì ngâm được thơ?

Tiểu Tà đang lúc say sưa, đưa tay gõ vào vào đầu A Tam một cái, mắng:

– Người nói vậy là ý khinh ta bất tài, không đủ tư cách để ngâm thơ chứ gì? Ta sẽ làm Lý Bạch cho mà xem.

Tiểu Linh cười lớn, chạy đến nắm tay Tiểu Tà, nói:

– Tiểu Tà, anh cứ uống cho thật nhiều, cho tới lúc nào anh điên người lên thì lời nói của anh lúc đó chính là thơ.

Tiểu Tà gật đầu nói:

– Được! Được! Vậy cái người được gọi là Lý Bạch đã ngâm thơ như thế nào, nói cho ta nghe thử xem?

Tiểu Vũ xen vào nói:

– Lý Bạch khi uống rượu vào thì văn thơ lưu loát, lại còn ngông cuồng dám gọi bà Dương Quý Phi đến cởi giày cho mình, thật không còn biết trời trăng ra làm sao nữa.

Tiểu Vũ nói xong cười ngất lên. Tiểu Tà lúc này bản tính cũng ngông nghênh chẳng khác Lý Bạch khi uống rượu, nên la lớn:

– Ô! Hay thật! Hay thật! Nếu quả Lý Bạch tài năng đến như vậy thì ta phải bắt chước ông ta mới được!

Dứt lời, Tiểu Tà đưa chân ra, gọi Tiểu Vũ đến cởi giày cho mình.

Tiểu Vũ e thẹn, đôi má đỏ bừng lên, nói:

– Em đâu phải là nàng Dương Quý Phi. Thôi! Đợi lúc nào anh say rượu đến nổi ngã xuống đất, em sẽ...

Tiểu Vũ không dám nói hết câu, đầu cúi thấp xuống, vẻ thẹn thùng.

Tiểu Linh can:

– Tiểu Tà! Anh muốn làm thi phú gì đó thì cứ làm đi, đừng bày chuyện phiền phức người khác nữa!

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh có ý bênh vực cho Tiểu Vũ, nên gật gù nói:

– Tiểu Linh! Các cô mới gặp nhau chưa bao lâu mà đã liên minh với nhau như vậy sao? Được! hãy xem ta đây!

Tiểu Tà bưng bình rượu lên nốc liền một hơi dài và tiếp:

– Vậy Lý Bạch uống đến bao nhiêu rượu rồi mới chịu ngâm thơ?

Tiểu Linh cười nói:

– Trong bộ “Lý Bạch” có ghi: Lý Bạch uống hết một bồ rượu ngâm một trăm câu thơ. Tiểu Tà có thể uống được ba bồ rượu không?

Tiểu Tà nghe nói liền ôm bình rượu nốc ừng ực, cố uống cho thật nhiều để rồi sẽ ngâm thơ.

A Tam nói:

– Tiểu Tà bang chủ uống rượu như vậy thì có thua gì Lý Bạch đâu, chỉ có điều là chưa ngâm ra thơ mà thôi.

Tiểu Tà ưỡn ngực vẻ tự đắc, đứng dậy quay sang Tiểu Linh, cất giọng ngâm:

Tiểu Tà tam đấu thần tiên

Tiểu ngạo giang hồ xung tiên tửu...

Ta ví với Thái Bạch thì thế nào? Thơ ta có hay không?

Tiểu Linh cười:

– Tiểu Tà! Không ngờ anh ít học mà có thể ngâm thơ hay đến như vậy. Thật

kỳ tài! Kỳ tài!

Tiểu Tà vênh váo:

– Không dám! Không dám đâu! Thật khác thường! Khác thường!

A Tam, A Tứ vỗ tay phụ họa, khen:

– Thật không thua gì Lý Thái Bạch!

Tiểu Linh lặng thinh vì biết Tiểu Tà vốn thông minh và có nhiều ngẫu hứng, dù sao trong lúc quá say cũng đã tạo nên một trò đùa cho mọi người cùng vui.

Tiểu Vũ nói:

– Đoạn thơ đó thật tương xứng với tánh tình Tiểu Tà. Quả là kỳ tài!

Tiểu Tà thấy mọi người đều ca tụng nên càng thêm đắc ý, cười lớn:

– Nếu vậy tiểu gia đi chiếm bảng vàng chắc không khó.

Tiểu Vũ cười mỉm, nói:

– Tiểu Tà, anh chỉ nên uống rượu ngâm thơ mà thôi! Còn việc đi thi chiếm đoạt bảng vàng e rằng không phải trò đùa.

A Tam thích chí nói:

– Tiểu Tà! Anh chỉ cần uống rượu ngâm thơ cũng đủ rồi! Hãy uống nữa đi! Ngâm thơ nữa đi!

Tiểu Tà đưa tay bưng lấy bình rượu uống ừng ực, vung tay nói với Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Thái Bạch có đoạn thơ nào ngâm trong lúc uống rượu, hãy đọc cho ta nghe!

Tiểu Linh trầm ngâm:

– Ông ta có hai đoạn thơ nổi tiếng. Một là “Tương kiến hoa” đã làm say mê biết bao nam thanh nữ tú. Hai là “Tọa túy lầu”, ngồi một mình trên lầu uống rượu ngắm hoa, nét buồn thật sâu xa, em rất thích...

Tiểu Vũ cũng hứng thú xen vào:

– Tiểu Tà, anh cũng có thể sáng tác những đoạn thơ say sưa, buồn bã như Lý Bạch chứ?

Tiểu Tà càng kiêu ngạo:

– Tại sao lại không được? Ta uống rượu không kém Lý Bạch thì tâm tình có gì khác đâu.

Tiểu Tinh Tinh đứng một bên nhìn sững Tiểu Tà, hy vọng Tiểu Tà có thể ứng khẩu thành thơ, nhưng Tiểu Tà cứ ấp úng mãi mà không thốt được lời nào.

A Tam vỗ tay hồi thúc:

– Tiểu Tà bang chủ! Hãy mau lên! Mọi người đang chờ anh đấy!

Tiểu Tà không kiên nhẫn được nữa, nhãn mặt hỏi lại Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Ngoài việc ngâm thơ, Lý Bạch còn làm gì nữa? Nói mau cho ta nghe!

Tiểu Linh hiểu ý nên vội gỡ bí:

– Khi uống rượu quá say, Lý Bạch nhảy xuống nước mò trăng vì cứ ngỡ là vầng trăng đã rơi xuống đáy nước.

Tiểu Tà la lên:

– Đúng rồi, ta cũng thấy mặt trăng chìm xuống đáy nước ngoài kia. A Tam! A Tứ! Hãy mau giúp ta vớt mặt trăng lên!

A Tam, A Tứ vội chạy theo Tiểu Tà.

Tiểu Tinh Tinh, Tiểu Vũ trông thấy đều kinh ngạc.

Ánh trăng lưỡi liềm dong đưa theo gió nhẹ...

Ba người của Tiểu Tà vớt trăng trong suối nước, đùa giỡn như ba đứa trẻ con.

Tiểu Linh bỏ vào trong đánh đàn. Tiếng đàn trầm bổng rung chuyển cả không gian.

Rốt cuộc, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ không vớt được trăng, ôm nhau ngủ gục trên bờ suối.

o O o